

[Kristen Amby.]

skulde finde sig i det saakaldte private Byggeri, kan naturligvis — det behøver egentlig ikke at siges — tilslutte mig enhver Tanke om, at de, der udnytter deres Medborgeres Nød under den ene eller den anden Form, bør rammes af de Bestemmelser, vi har, og er der efter de lovkyndiges, de rigtig lovkyndiges, Juristernes Mening ikke tilstrækkelig Hjemmel til at ramme dem, saa maa Rigsdagen give denne Hjemmel.

Til Slut vil jeg gerne komme med et Par Betragtninger vedrørende selve Administrationen af Byggeslovgivningen og alt, hvad dermed staar i Forbindelse.

Det er rigtigt, som den højtærede Indenrigsminister har sagt, at Spørgsmaalet om Materialer jo ikke ligger under ham; der er ogsaa andre Ting vedrørende Bygningerne, der ikke ligger under ham, Brandpolitiet f. Eks. ligger ikke under ham, skønt det maaske var heldigt, om det gjorde det.

Den højtærede Minister har ment at kunne sige, at Spørgsmaalet om Materialerne, særlig for de udenlandskes Vedkommende, hvor det drejer sig om Indførsel, rettelig burde ligge under det Ministerium, der har med vor fremmede Valuta at gøre, Handelsministeriet, og at naar der var Tale om indenlandske Materialer og Prisregulering, skulde det ogsaa ligge under Handelsministeriet, der har den regulerende Virksomhed under sig. Saadan noget kan jo siges, men jeg forstaar egentlig ikke, hvilket Hold der skulde være i den Betragtning.

Det er da klart, at hvis disse Sager nu blev lagt, hvor jeg mener, de skulde være, under Bygningsdirektoratet i Indenrigsministeriet, saa kunde man samle alt vedrørende Bygninger der, ogsaa Spørgsmaalet om Brandpolitiloven, fordi det meget ofte er et Spørgsmaal om Bygningskonstruktion. Det er ligetil, at Indenrigsministeren ikke kan gaa hen og give Tilladelse til, at vi indfører for 200 Mill. Kr. svensk Træ uden at spørge Handelsministeren: Har vi Raad til det? — men hvorfor Spørgsmaalet om, hvilke Varearter, Varekvaliteter og inden for en bestemt Sum hvilke Varemængder der skal indføres, skal ligge under Handelsministeriet, naar Varerne skal anvendes af et helt andet Ministerium, der Dag ud og Dag ind mærker, hvilken Brug der er for Varerne, og hvilken Knaphed der er, det forstaar jeg ikke. Og jeg er ikke et Øjeblik i Tvivl om, at noget af den Misère, vi staar i i Øjeblikket, den forkerte Klausulering, at man alt for længe har ladet det passere, at Masser af Materiale og Arbejdskraft har været anvendt til unødige, urimelige, taabelige Luk-

susformaal, hænger sammen med, at man i Handelsministeriet ikke har haft den Føling med Byggeriet, som man naturligvis maa have i Bygningsdirektoratet, hvor man, om jeg saa maa sige, mærker Pulsslaget i Byggeriet fra Time til Time.

I et Land som England, som baade er rigere paa Penge og i mange Henseender ogsaa rigere paa Materialer end vi, har man ment at kunde gaa uhyre langt med Hensyn til Indskrænkning af Byggeri af luksusagtig Karakter. Jeg ønsker ikke, at vi skal have ansat en hel Masse nye Funktionærer og Embedsmænd til at sidde og passe paa Borgerne i smaat og i stort, og det kan man meget let komme ind paa, hvis man vil have alt ind under Regulering. Det er ogsaa det Synspunkt, der har fundet sit Udtryk i Udkastet til Cirkulæret, idet man har undtaget selve Reparationsarbejderne. Jeg er ikke sikker paa, at det er rigtigt, men jeg vil gerne paa nuværende Tidspunkt sige til den høje Regering — hvilken Minister det saa bliver, der kommer til at tage sig af det —, at skal vi ind paa at mindske Reparationsarbejder, saa ønsker jeg hellere Reparationsarbejderne generelt simpelt hen forbudt en vis Tid, maaske et Aar frem i Tiden, og at Befolkningen saa faar at vide: I faar ikke Lov til at foretage nogen Reparationer undtagen i Nødtilfælde, hvor et Hus er ved at bryde sammen — end at man skal ind paa at give Tilladelse til saa det ene saa det andet, for saa bliver det ikke andet end Administration alt sammen. Og er det virkelig rigtigt, at vi ogsaa til de almindelige Reparationer bruger omkring Halvdelen af Materialerne og Halvdelen af Arbejdskraften, saa tror jeg nok, vi stod os ved at sige: Herregud, vi kan saamænd undvære den Hvidtning, den Maling, den Tapetsering o. s. v. i det Aars Tid, det drejer sig om, hvis det betyder, at vi saa kan faa næsten dobbelt saa mange nye Boliger frem. Jeg har Lov til at sige det, fordi jeg ogsaa andetsteds har gjort mig principielt til Talsmand for dette. Men jeg bryder mig ikke om, at Reparationer skal ind under Regulering, saa at man, hver Gang man skal lægge et Gulvbræt paa eller man skal hvidte, skal sende en Skrivelse ind til Myndighederne og have den tilbage igen. Saa bliver det ikke til andet end Administration og Latterlighed. Hellere klar og tydelig Besked fra Myndighederne herinde, hvor Rigsdagen naturligvis samlet maa staa bag Regeringen, til Befolkningen: Vi er saa fattige, saa langt tilbage paa dette Omraade, at det er nødvendigt, at vi træffer saadanne Foranstaltninger.

Det er der, Sammenligningen med Eng-